

Bonzák

Jún 2010 | gymmi.sk

§ Škótsko 2010

§ Rozlúčka
s maturantmi

§ Rozhovory

§ Deň Zeme

§ Naše úspechy

§ Tvorba

§ Vtipy

§ Zákaz skúšania!

Čaute, Bonzáci!

Pomaly ale isto prichádza leto, určite už máte v hlave nejakú predstavu o tom, čo budete cez tie dva mesiace voľna robiť. Kým však nastanú naše vytúžené prázdniny, ešte spolu strávime pár dní v škole. Čo robiť, aby ste sa tu nenudili? Chcete alebo skôr potrebujete dobrú radu? Gratulujem! Prvý krok ste zvládli! Keďže ste si kúpili Bonzáka, logicky ho budete aj čítať. Čo zaujímavé sme si pre vás v tomto čísle pripravili? Vyspovedali sme profesorku našej školy PhDr. Janu Husárovú. Pripomenieme si sté výročie narodenia spisovateľky Margity Figuli. V našom „cestovateľsko – poznávaco – jazykovom okienku“ navštívime Škótsko. Pozrieme sa, ako sa darilo našim spolužiakom v reprezentácii našej školy v celoslovenskom kole súťaže EUCYS, ale priblížime vám aj úspechy žiakov na športoviskách. Pozrieme sa aj na to, ako prebiehala rozlúčka s tohoročnými maturantmi a akcia pre našich mladších žiakov – Deň Zeme. Keďže sme stále v škole, otestujeme si vás v našom teste s náročnosťou „extrémna“. Nebojte sa, tento test je dobrovoľný **J**. Nebudú chýbať žiacke práce a hlavne... Poukaz?... Šek? No predsa nenávidený i milovaný kupón – zákaz skúšania.

Užite si prázdniny. Vaša super, úžasná, dokonalá, fantastická, najlepšia, najšikovnejšia, najkrajšia REDAKCIA.

OBSAH ČÍSLA

Posledné zbohom.....	3
Škótsko 2010.....	4
Rozhovor s Evitou Urbaníkovou.....	7
EUCYS.....	9
Rozlúčka s maturantmi.....	10
Športové úspechy.....	11
Nová posila.....	12
Tvorba.....	13
Deň Zeme.....	21
Úspechy.....	22
Rozhovor.....	24
Test.....	25
Vtipy.....	26
Výroky.....	27

Redakčná rada

Redakcia: Tí najkrajší zo VII.J

Design: Лордиик

Grafická úprava: Dávid

Koordinátorka: PhDr. A. Pirčáková, PaedDr. E. Čanová, PaedDr. J. Farkašová
Špeciálne poďakovanie profesorom, ktorí nás tak radi uvoľňovali z hodín

Posledné zbohom

Odišla si do neba.
A nás tu, Darinka, bolí,
tvoj márný zápas o seba.

Aj Boh má svoje úväzky.
Nedalo sa inak...

* 11. 5. 1956
† 1. 4. 2010

Dňa 1. 4. 2010 nás navždy opustila naša kolegyňa a učiteľka **Mgr. Darina Dovicová**. Poznali sme ju ako úprimného, citlivého človeka. Svojou skromnosťou a spoľahlivosťou nám bola príkladom v tom, ako dokázať prekonať prekážky.

Celý svoj život zasvätila práci s mladými ľuďmi. Najprv pracovala ako vychovávateľka Domova mládeže pri SPTŠ. V roku 1982 sa začína jej učiteľská púť - stáva sa učiteľkou v ZŠ na Školskej ulici, kde vyučuje 8 rokov. V roku 1990 nastupuje na nové pracovisko - SPOŠ na Kapušianskej ulici. Tam pôsobí 15 rokov, aby v roku 2005 prišla na našu školu - Gymnázium a SPŠ. Stretávali sme sa s ňou na chodbách štyri roky - čo je to? Doba stredoškolského štúdia.

Posledný rok sa k nám už nevrátila, statočne bojovala so zákernou chorobou. Ale tá bola mocnejšia.

Lúčime sa. Skláňame sa pred zákonom, že tu nie sme večne.

Čeť Tvojej pamiatke.

Kolegovia

Škótsko 2010

alebo ako som sa vybral fajčiť do 7 krajín EÚ

5. máj 2010, 14:00 SEČ, Tesco Michalovce, nevelká skupinka postávajúcich pubertálnych študentov a ich ustráchaných rodičov. Chvíľa dojemná, plná emócií a strachu z prípadnej príšernej smrti pri nehode autobusu. Chvíľa, ktorá sa konečne skončila, a my sme sa mohli vydať na krátku 30- hodinovú cestu autokarom (honosný názov pre obyčajný autobus).

Cesta bola pomerne monotónna: 3 hodiny jazda – 20- minútová fajčiarska (+18 samozrejme, sme predsa v škole!!) a toaletná pauza – 3 hodiny jazda – 20 minútová. To by jeden neveril, ako sa čas vlečie do ďalšej, povedzme WC pauzy. Cestu sme si krátili ohováraním neprítomných, čítaním rôznej literatúry, pozeraním von z okna alebo ničnerobením. Vo večerných hodinách prekvapil autokar doslova High-Tech vybavením v podobe DVD prehrávača, a teraz dobre počúvajte, dvoch televízorov!

Postupne sme sa pretrepali cez Slovensko, Česko, Nemecko, Belgicko, Luxembursko a Francúzsko, kde bol náš prvý nocľah v systémovom hoteli F1. A ja som si naivne myslel, že F1 má niečo spoločné s Formulou 1, nie iba názov. Hrozný omyl! Hotel vyzeral zvnútra presne tak isto ako zvonku – pár unimobuniiek pozliepaných dokopy. Izby neboli žiadnym prekvapením – malé, neútlivé, s jedným oknom, čo bolo dôležitejšie, boli tam normálne postele (po 30- hodinovej ceste autobusom boli ako dar z neba). Keďže bol odchod plánovaný na 3:45 ráno, každý /až na pár nezodpovedných jedincov/ si zvolil rozumnú alternatívu – zabávať sa až do rána !! Po správnej party bol budíček skoro ráno príjemný a všetci s veselými úsmevmi nastúpili do autokaru (fakt prestávam mať rád to slovo!).

Ďalší smer cesty bol jasný – Britské ostrovy. Po „vyklepanom“ prechode tunelom La Manche sa na nás z opačnej strany cesty usmievalo slnečné, no príšerne chladné počasie. Neohrozene sme pokračovali cez celé Anglicko až do mestečka Alnwick, kde sme mali prehliadku hradu „Harryho Pottera“. Alnwick castle mal s filmovým hradom spoločné žalostne málo, no nič to nemení na fakte, že bol skutočne pekný. Nasledoval rozchod po Alnwicku, čo je malé mestečko so zachovalou britskou architektúrou.

Naša cesta ďalej pokračovala do oblasti Stirling, kde na nás čakali naše „rodiny na 2 dni.“

Rodiny boli rôzne: mladé či staré, úplné alebo neúplné, veľké a malé. Niektorým len dali najesť a poslali ich spať, niektorých brali ako kamošov, iných ako peniaze. No niektorým ukázali pravú „škótsku party“ (poviem vám, stálo to za to)! Miestni ľudia boli neuveriteľne milí a srdeční. Každý sa nás pýtal, odkiaľ sme, ako sa nám v Škótsku páči. Ostal som milo prekvapený, lebo takýchto ľudí u náš človek nestretne. Škótska angličtina (ak sa to tak vôbec

dá nazvať) má so spisovnou angličtinou spoločné iba pramálo, ale vedel by som si zvyknúť – už len kvôli ľuďom. Ráno nás stále „doručili“ na miesto stretnutia, kde na nás čakal náš verný spoločník AUTOKAR.

Druhý deň nášho pobytu v Škótsku bol na tému „príroda“. Videli sme krásnu prírodu (jazerá, ovce, hory, doly a zasa samé ovce - človek by neveril, koľko ich tam je). Deň sme zakončili exkurziou v destilérii pravej škótskej whisky, kde nám po skončení prehliadky ani nedali degustovať ich vraj skvelé produkty (osobne ma to veľmi rozčarovalo). Večer opäť návrat k rodinám a individuálna zábava až do rána – a veru bola. Ráno sme boli znova doručení na miesto, nasledovala jemne sentimentálna rozlúčka s našimi „náhradnými“ rodinami a hurá do Edinburgu.

Prehliadku mesta sme začali miestnym hradom, ktorý bol skutočne krásny, ale dojem z neho kazili stovky turistov pateticky snažiacich sa odfoťiť všetko, čo im prišlo do cesty. Ďalej sme pokračovali prehliadkou miestnych pamätihodností a nasledoval individuálny niekoľkohodinový rozchod. Ten trávil každý podľa svojho gusta: slečny a pár jedincov (ahoj, Marien) nakupovali, niektorí si posedávali a vychutnali, povedzme, atmosféru, iní zasa spoznávali miestny kolorit a poniektorí bezcieľne blúdili mestom za vidinou lepších zajtrajškov. Stále bolo kde ísť a čo pozerať, vďaka tomu tých pár (cca 9) hodín zbehlo ako voda a ani neviem ako a boli sme na nočnej ceste do poslednej „turistickej destinácie“, ktorú sme mali v pláne – Londýn.

Viac ako pamätihodnosti ma zaujali miestni ľudia, ktorí nemali na nič čas – ľudia, ktorí sa tak hnali, že doslova bežali po eskalátoroch, ľudia, ktorí počas jazdy metrom súčasne telefonovali, jedli a pili kávu - vcelku zaujímavý pohľad. Nasledovala prehliadka múzea voskových figurín, ktoré bolo plné neuveriteľne realistických voskových postáv, ktoré až naháňali strach (aspoň mne). Kto nemal dosť, mohol sa ísť prestrašiť do miestneho strašidelného domu, kde bolo o hrôzu postarané. Pri vstupe nám milá pani so zjazvenou tvárou povedala:

„We won't touch you...“ (Nebudeme sa vás dotýkať) – KLAMALA! Na začiatku mi bolo divné, ako sa môže figurína dotknúť, no po vstupe mi došlo, že tam nie sú len figuríny. Vyšiel som bez vážnych srdcovocievnych alebo iných následkov, ale budem ešte dlho spomínať. Ďalej sme dostali trojhodinový rozchod na

Oxford Street, čo je prakticky veľké nákupné stredisko s cestou pre autá uprostred. Jeden by sa čudoval, koľko ľudí sa vojde na takú úzku ulicu. Mali tam hádam všetko, len nie to, čo bežný slovenský turista potrebuje, napr. tradičný anglický čaj som kúpil po hodine psychicky náročného blúdenia obchodmi. Po skončení rozchodu sme sa metrom dostali k London Eye, kde nás čakalo neuveriteľných 35 minút skvelej zábavy (čítaj nudy) na prerastenom ruskom kolese. Po tejto aktivite sme na programe mali už len poslednú vec – 30- hodinovú cestu domov.

Cesta zbehla rýchlejšie, ako som čakal. Každý bol unavený ako pes a tým, ktorí nespali, cestu spríjemňoval Justin Bieber – neuveriteľne precítená a dojímavá hudba toho nesporne talentovaného mládenca s nádherným hlbokým hlasom nám dodávala potrebnú energiu a prívally emócií, vďaka čomu sa cesta zdala ako krásna romantická rozprávka. Do Michaloviec sme dorazili okolo polnoci, kde sa zopakovala scéna plná objatí a bozkov, podobná tej, keď sme odchádzali.

Pokiaľ by som mal celú „akciu“ zhodnotiť, musím povedať, že bolo fakt super a každý zo zúčastnených by si to isto rád zopakoval. Kto bol, bude mať dlho na čo spomínať, kto nebol, môže veľmi ľutovať !

PS: V mene celého nášho fanclubu JustinBieber.sk by som chcel tomuto UMELCOVI ešte raz poďakovať. Justin, ďakujeme!

Лордиик

Alnwick Castle

Edinburg

Eurotunel

Rozhovor

S Evou Evitou Urbaníkovou

Známa spisovateľka navštívila našu školu 23. marca 2010 a my sme sa jej opýtali:

Kedy ste začali tvoriť a čo vás k tomu viedlo?

Tvoriť som začala už dávno, v detstve. Odjakživa, čo si pamätám, som písala nejaké básničky alebo rozhlasové hry. Písala som si denníky od nejakých ôsmich alebo deviatich rokov. A už keď som mala pocit, že to, čo píšem, by sa mohlo niekomu aj páčiť, vtedy som sa vlastne rozhodla, že tá knižka pôjde vonku. A to som už mala 29 rokov, takže v princípe som skoro dvadsať rokov písala do „šuflíka“, až potom som s tým išla do sveta.

Na čo sa zameriavate vo svojej tvorbe?

Možno, neviem, možno by sme to tak mohli zrekapitulovať, že na vzťahy muž – žena, žena – muž, kto aký je, kto bez koho môže alebo nemôže žiť, kto je kedy šťastný a kto je kedy nešťastný... myslím, že tie vzťahy rozoberám najviac.

A muž -muž alebo žena- žena ?

Aj to, veľmi okrajovo, ale nemám s tým problém.

Na vašu knihu Všetko alebo nič sa zniesla vlna kritiky kvôli údajnému plagiátorstvu na seriál Sex v meste, aký je na to váš názor?

Ja som vtedy kvôli tomu hrozne plakala a hrozne mi to bolo ľúto, ale keďže novinárka, ktorá to napísala, odvtedy už obvinila z plagiátorstva aj Horehronie, potom ešte dve ďalšie pesničky a neviem koľko miliónov knižiek, tak som si povedala, že ona to asi má v náplni práce. Tak to už vôbec neriešim.

Čím by ste chceli byť, ak by ste sa nestali spisovateľkou?

Ničím iným, asi iba týmto... ani nie spisovateľkou, stále by som bola novinárkou, robila by som v novinách alebo by som stále robila s písmenkami, ale určite by som nerobila nič iné... ale keby naozaj niečo, tak by som učila, bola by som v škole.

Máte radšej film alebo knihu?

Fúha, chcela som povedať, že knihu, ale nie je to celkom tak, lebo do kina chodím tiež rada, ale je pravda, že na tie knižky, ktoré si prečítam, sa nechodím pozerieť do kina. A keď sa mi podarí najskôr vidieť film, potom viem, o čom je knižka, tak už to ani nečítam. Nedoublujem to zbytočne, aby by som si nepokazila môj prvotný dojem.

A z filmov romantické alebo akčné či komédie?

Ja akčné nemusím, tie výbuchy a také podobné záležitosti ja vôbec nemusím, ale keď je tam Bruce Willis, tak ešte ma to berie kvôli nemu. Pozriem si to, ale nemám toho času až tak veľa, aby som doslova zabíjala čas pri niečom, čo ma nebaví. Ak si pozriem v telke film, tak romantika je super, lebo to je presne o tom, že človek sedí na gauči a pritom si oddýchne. A aj keď na 15 minút zaspím a zobudím sa, tak mi nič neušlo. Ale zas to platí aj o akčných filmoch, lebo keď jednu bitku nevidím, tak nevádi. Musím povedať, že ja nie som veľmi náročný divák, a keď tam mám nejakých svojich obľúbených hercov a keď to má šťastný koniec, tak vtedy som spokojná. Rada chodím do kina, lebo tam je z toho iný zážitok. Doma to je iné... tie reklamy, to mi lezie na nervy, aj človek odbieha hore dole, takže kino je také, že keď sa tam dostanem, tak som rada. Raz som bola na Morganovcov, to je strašná kravina, na to nechodíte.

Máte obľúbených spisovateľov/ky?

Mám a je ich dosť. Musím povedať, že mám veľmi rada Mokaramiho a Vivega, potom to tak beriem skôr podľa titulov, že skôr také knižky, ktoré sa mi páčia. Lebo keď jeden spisovateľ napíše šesť knižiek, to neznamená, že sa mi páčia všetky rovnako. Skôr idem tak po téme, a potom po spisovateľovi.

Aká ste boli žiačka?

Ja som bola hrozná „šprtka“, to fakt. Potom som sa pokazila... V maturitnom ročníku som zistila, čo je to život, tak to bolo hrozné. To som utekala z domu cez okno / my sme bývali na prízemí/ na žúry a na takéto veci, ale zmaturovala som. Hrozne som sa venovala aj písaniu a divadlu ... ale potom na „výške“ som to zúročila všetko, lebo ja som hrozne veľa čítala už na „gympli“, takže okrem povinnej literatúry už som mala prečítané aj mnohé iné knihy od rôznych autorov. Aj doteraz moje mladšie sestry ohurujem takými detailmi z knižiek, že ony na mňa pozerajú, či som normálna, fakt. Mňa tie knihy bavili. Takže som bola taká normálna žiačka, akože skôr „šprtka“ ako „nešprtka“. Matika mi nešla, v maturitnom ročníku som mala samé jednotky, jednu dvojku z fyziky a štvorku z matiky.

Aký máte názor na vlastenecký zákon?

Ja si myslím, že vlastenectvo je úžasná vec, ale nemá sa vytvárať umelo. Myslím si, že to bola veľmi zlá forma nastolenia tohto zákona. Nechcem povedať, že nie je neopodstatnený, aj keď si myslím, že hymna by mala znieť vtedy, keď sa deje naozaj niečo výnimočné, lebo keď človek počuje hymnu a tísnu sa mu slzy trošku do očí, vtedy má hymna tú silu, ktorú má mať. Takže mám pocit, že je to celé prehnané a že akonáhle budete musieť pravidelne tú hymnu spievať ako žiaci, tak sa z toho stane fraška. Ale na druhej strane sa mi páči, že všade by mali visieť naše zástavy. To je OK.

Chceli by ste na záver odkázať niečo našim čitateľom?

Nech čítajú knižky, nech si z nich niečo berú pre seba. Ja si myslím, že knižky treba čítať a vôbec netreba mať výčitky svedomia, ak človek začne čítať nejakú knižku, nebaví ho to, zavrie ju, odloží a siahne po inej. Nemyslím si, že je povinnosťou dopozerať film, dočítať knižku alebo dopočúvať pesničku, pokiaľ nás neosloví. Každý nech si nájde niečo, čo ho baví, a to nech si číta. A keď niečo také nájde, to je perfektné. To platí aj v povinnom čítaní, ale v tom máte tú smolu, že tie knižky vám ešte nič nepovedia, pretože ste príliš mladí. Ale s tým nič neurobíme.

Marián Kohút a Лордик

EUCYS

Celoštátne finále Slovenského národného kola

V dňoch 22. -24. apríla 2010 sa v Kongresovom centre UK v Bratislave uskutočnilo celoštátne finále Slovenského národného kola 22. ročníka súťaže EUCYS. Je to súťaž Európskej komisie pre mladých vedcov do 20 rokov, ktorej cieľom je zvyšovanie záujmu mládeže o vedu a techniku. Patrí k najkvalitnejším súťažiam pre nadaných žiakov stredných škôl vo vede a technike na Slovensku. Súťažiaci počas finále prezentovali a obhajovali svoje vedecké projekty prostredníctvom posterovej prezentácie pred odbornou hodnotiacou komisiou.

Do 22. ročníka bolo prihlásených celkovo 172 študentských projektov z celého Slovenska, z ktorých sa do finále prebojovalo 29 najlepších prác v troch rôznych kategóriách. Našu školu vo finále reprezentoval **Ján ŠOLTÉS**, žiak VI.J triedy osemročného gymnázia. Na súťaži predstavil svoj projekt s názvom „phpDBclass“. V tomto projekte vylepšil prácu s databázou pomocou php, ktorá sa využíva pri tvorbe webových aplikácií.

Program súťažiacich bol spestrený prehliadkou mesta Bratislava, návštevou kina i novootvoreného nákupno-obchodného centra EUROVEA na nábřeží Dunaja.

Aj keď náš študent nezískal žiadnu z hlavných cien, získal certifikát o.z. Mladí vedci Slovenska. Úspešne reprezentoval našu školu a už samotná účasť v národnom finále je veľkým úspechom. Dúfajme, že nadobudnuté skúsenosti využije v nasledujúcich ročníkoch, keďže má iba 16 rokov a chuť sa zlepšovať.

RNDr. M. Smetana

Rozlúčka s maturantmi

Určite viete, že všetko v živote má svoj začiatok aj koniec, rovnako aj vaše pôsobenie na tejto škole. Z malých prvákov sa stali dospelí ôsmaci a štvrtáci pripravení zvládnuť skúšku dospelosti, maturitu. Za tie roky ste si určite vytvorili kolektív dobrých kamarátov. Sme si istí, že ste toho spolu veľa prežili, či už chvíle pekné, ale aj „horšie“ časy, napríklad pred diktátom zo slovenčiny alebo školskou z matiky. Lenže aj v týchto mračných dňoch občas vykuklo spoza oblakov slniečko v podobe ťahákov na rôznych, pre učiteľov neviditeľných, miestach. Horšie však bolo, ak si ťahák myslel, že sa dobre ukryl, ale učiteľ si ho všimol. Ďalšia vec, ktorá určite patrí k našej škole, je náš časopis Bonzák a hlavne kupón na konci. S týmto „malým zázrakom“ ste určite učiteľom občas dvíhali krvný tlak.

Veríme, že aj vaši triedni profesori s vami zažili mnohé veci. Určite sa vám stalo, že ste zabudli nejakú dôležitú vec a hneď mali triedni o „zábavu“ postarané. Sme ale presvedčení o tom, že ak ste vyhrali olympiádu, alebo ste sa dobre umiestnili v nejakej súťaži, tak vtedy bola vaši triedni na vás hrdí. Určite vám budú aj pri maturite držať palce.

Aristoteles raz vyslovil túto myšlienku: „Vzdelanie má horké korenie, ale sladké ovocie.“ Za celú redakciu Bonzáka vám prajeme, aby to vaše ovocie bolo čo najsladšie. Veľa šťastia pri maturite a potom aj pri prijímacích skúškach na vysoké školy.

Marek Hruška, VII.J

Úspechy našich žiakov na športovom poli

Systematickou a cieľavedomou prácou telocvikárov sa podarilo našim žiakom získať niekoľko popredných umiestnení v športe aj v rámci Košického samosprávneho kraja. Vyberáme aspoň niektoré z nich.

V septembri 2009 naše 3-členné družstvo dievčat v zložení: Martina Viňanská, Lenka Lazorová a Lenka Hrehová zvíťazilo v okresnom kole cezpoľného behu, čím si vybojovalo účasť na krajských majstrovstvách. Aj tu obstálo so čťou, keď v konkurencii 16 najlepších škôl v kraji skončilo naše družstvo v rovnakom zložení na 3. mieste.

Podobný úspech zaznamenalo aj 4-členné družstvo chlapcov stredoškôľakov, ktoré v zložení: Michal Brnčal, Ján Šoltés, Miron Rapáč a Michal Ivančo obsadilo na majstrovstvách kraja v stolnom tenise 2. miesto.

V histórii športu našej školy sa podaril priam husársky kúsok žiakovi Michalovi Brnčalovi, ktorý sa vďaka svojmu talentu a poctivému tréningu prebojoval do juniorského reprezentačného družstva Slovenska, ktoré sa aj jeho zásluhou umiestnilo na Majstrovstvách sveta juniorov v stolnom tenise na 4. mieste, v konkurencii 44 štátov. Široká podpora tohto športu na našej škole našla výraznú odozvu aj medzi tými najmenšími. 3-členné družstvo chlapcov z prvého stupňa 8-ročného gymnázia získalo už druhý. rok po sebe Pohár primátora mesta v dlhodobej súťaži v stolnom tenise.

O tento úspech sa pričínili žiaci: Pavol Viňanský, Michal Danko a Filip Bordáč. B-družstvo chlapcov v zložení: Tomáš Kolesár, Lukáš Borbeľ a Ján Varga sa umiestnilo v tejto súťaži na 3. mieste.

Dlhodobá a cieľavedomá práca p. profesorky

Nemcovej s našimi basketbalistkami priniesla rovnako pekný úspech v podobe víťazstva v basketbalovej lige dievčat a zároveň aj víťazstva v regionálnej súťaži.

Družstvo chlapcov sa umiestnilo v okresnom kole na 3. mieste.

Už tradične popredné umiestnenia v rámci kraja dosahujú zásluhou p. profesorky

Macijevičovej naši plavci. Z popredných umiestnení vyberáme:

Michaela Posypanková- 2. miesto- 100 metrov prsia

3. miesto- 100 metrov motýlik

3. miesto- 100 metrov znak

Stanislav Štefanisko- 3. miesto- 100 metrov voľný spôsob.

Naši telocvikári v rámci krúžkovej činnosti vytvárajú široký priestor na realizáciu pohybových aktivít nielen talentovaným žiakom, ale aj žiakom s pohybovo slabším nadaním a žiakom zo sociálne slabších vrstiev. Slúžia im na to najmä soboty, počas ktorých je im sprístupnený športový areál školy, ktorý žiaci najradšej využívajú na florbal, futbal, hokejbal, volejbal, stolný tenis a posilňovanie.

Mgr. Ladislav Paľovčík

Predstavujeme vám novú posilu pedagogického zboru p.p. Rofárovú

Ako ste si mohli všimnúť, v tomto školskom roku k nám pribudla nová pani profesorka. My sme ju pre vás vyspovedali a dozvedeli sa o nej viac ako len to, že vyučuje biológiu a geografiu.

Už od malička vedela, že chce byť učiteľkou. Táto rodená Michalovčanka študovala na Gymnáziu Pavla Horova a doteraz nechápe porovnávanie GPH s našou školou. Ako vraví:

„Kto sa chce učiť, učí sa bez ohľadu nato, na akú školu chodí.“ Možno na to nevyzerá, no zažila aj adrenalínové chvíle, napr. pri cestovaní prešla stopom ČR, Južné Čechy, čo uvádza ako najkrajší zážitok z cestovania, no navštívila aj Belgicko a Holandsko.

Vysokú školu vyštudovala v Prešove, najprv chcela študovať psychológiu, no neprijali ju. Dnes nič z toho neľutuje. Pomaly sa dostávame k obdobiu začiatku na našej škole. Na otázku, čo sa jej u nás páči, odpovedala, je rada, že je tu, lebo si myslí, že sú tu inteligentní žiaci, a v porovnaní s niektorými vysokoškolskými spolužiakmi má vraj naozaj šťastie.

Páči sa jej aj učiteľský kolektív, pretože je tu dosť mladých učiteľov, a to je veľké plus pre školu. Najviac z učební si obľúbila biologické laboratórium, lebo tam trávi väčšinu času.

Nakoniec niečo zo súkromia. Najradšej relaxuje s vyloženými nohami pri kávičke, nemysliac na nič. Z jedál najviac obľubuje cestoviny. A čo farba? Na túto otázku nám pani profesorka odpovedala, že všetky farby sú pekné, ak sú dobré zladené, no najradšej má fialovú.

Ešte pridáme životné motto: V živote sa vždy všetko vráti, preto sa správam k ostatným tak ako chcem, aby sa správali ku mne.

Kolektív V.J

Priepasť

V ohrade z bielych ruží
Zdá sa tá priepasť ďaleká
No keď ich zima chladom skosí
Rozdelí človeka od človeka
Pretrháva nitky naplno rozvinie svoju
náruč
Uvíta tých čo lipli na spomienkach, či
chceli zabudnúť
V mrakoch hľadať slobodu, vyletieť vyššie
Nájsť zmysel pre život, nájsť si svoju púť
Chlad sála zo studených očí
Z pier medom potretými
Či ho už zima opantáva a či len blúzni
z viny
Prvým dňom klopil zrak
Druhým hrýzol do jazyka
Nakoniec však v zbroji pýchy
Do seba sa uzamykal
Minulosť ruka v ruke plač
Pomaly vnorili sa do jeho sna
Snažiac sa prísť na to kde je chyba
A odčiniť ju jedného dňa
Vrhol sa dopredu, oči zviazané
Zdala sa tak ďaleká Vrhol sa dopredu, bez
strachu z pádu Tá priepasť odveká.

Zuzana Ferková, 8.M

Hľadáš

Povádla suchá ruža,
zafúkalo bezvetrie.
Stojíš nad priepasťou mora.
Hľadáš skryté miesto,
kde mesiac so slnkom tancuje.
Hľadáš zarosené okno.

Iskierky rosy vôkol poletujú,
voda v jazere plápolá.
Chceš nájsť ju,
tú, čo drakov uspáva.

Slepé oči motýľov,
modrom lese hviezdnom,
lákajú ťa svojou hrou,
na ceste piesčítym chodníkom.

Hľadáš všade vôkol seba
i naprieč celou prériou.
Lež najväčšia tma
býva pod lampou ružovou.

Alena Hvižd'aková, IV.A

Nie všetko je ružové

1. kapitola

Eliza prerušila Henryho dialóg s plešatým chlapom hlasným smiechom. Smiala sa nad výstrelom módy jednej dámy, ktorá sa rozhodla zavíšiť koniec roka niečím neznámym. Jednak to spravila preto, že jej to pripadalo vtipné a z druhej strany preto, že neznášala debaty o účtovníctve, ktoré ju neskutočne unavovali. Nudila sa. Usmiala sa na Henryho a vsunula mu jemný bozk na pery. Plešatý pán odkráčal za ďalšou paňou, ktorá mala v sebe značné množstvo alkoholu. Henry chytil Elizu okolo pása s dosť zarazeným pohľadom, pretože sa mu črtala nová možnosť vo firme.

„Miláčik, to bol môj šéf,“ pošeplal jej.

„A?“

„Mohol som dostať vyššiu pozíciu, mať vyšší plat a mohli sme začať pracovať...“ chytil ju za bruško, „na dieťaťi.“

Eliza v sekunde nevedela, či zareagovať smiechom, hnevom alebo mlčaním. Snažila sa uhryznúť si do jazyka. „Myslím, že to má ešte čas, otecko.“ Zachichotala sa a prešla ku stolíku s punčom. Najviac na svete neznášala tieto firemné party, ale držala sa hesla: „Nápoje zdarma? Tak si dajme do nosa.“ Vedela, že tento večer je pre Henryho dôležitý. Pomaly sa správal ako workoholik a keď ho Eliza vyrušila pri práci, správal sa k nej ako k najhlúpejšiemu stvoreniu na svete. Bola s ním už od strednej, bývali spolu tri roky a teraz s ňou chce mať dieťa? Až teraz jej doplo, kde sa vlastne nachádza. Žije v jeho dokonalom svete kariéry, rodiny, svadby a všetkého, čomu od strednej odporovala. Liala do seba tretí pohárik tequilly za sebou a smiala sa na nevtipných žartoch jeho kolegu. Občas na neho mykla okom. Neusmial sa, neprišiel za ňou, stále len rozprával o práci s chlapmi s plešinkami a ženami, ktoré majú nad 50 nadváhu. Eliza si vedela predstaviť, že o takých dvadsať rokov budú presne takýto stereotypný pár tvoriť oni dvaja. Skoro jej zabehlo. Podoprela sa o stolík a premýšľala. Bola geniálna v tom, že sa jej to darilo aj v podnapitom stave.

„Môžem sa s vami deliť o toto lukratívne miesto pri stolíku?“

Eliza sa otočila a očami sykla na ten módný postrach. Zblízka jej to vôbec tak nepripadalo. Pletené svetre už vyšli z módy, ale jej to svedčalo. Prikývla.

„Pozerám na vás už hodnú chvíľku a zdá sa mi to alebo sa tu nudíte?“ Módný postrach bola úplne iná ako Eliza, ale osud mali rovnaký. Obe boli samy, stáli pri stole s prázdnyimi fľašami ako kôpky nešťastia.

„Tiež vás tu pritiahol vysoko ambiciózny priateľ, ktorého neskutočne milujete?“

„Nie, kdeže. Ja som sa len prišla najesť zadarmo.“

Eliza pokrčila obočím. Krátku sukňu, pod ktorú jej fúkalo smerom od okna, sa snažila stiahnuť nižšie. Nevedela, že Módný postrach je taký sociálny prípad.

„Veď sa môžete prísť niekedy najesť aj k nám. Robím dobré knedle.“

„Chceli ste povedať knedle? Ináč, ja som Sainna a ak sa nemýlim tak vy ste slečna Eliza?“

Eliza znova prikývla, ale nepovedala nič, len na ňu civela. Sainne blysko v očiach. Mala pocit, ako keby spoznala svoje druhé ja, čo sa o Elize rozhodne povedať nedalo.

„Presne to!“

Z diaľky sa priblížil Henry so svojím šéfom. Usmial sa na Elizu a na Sainnu rovnako s umelým chrupom.

„Takže vy dve sa už poznáte?“

Sainna podišla k šéfovi a objala ho. Elize došlo, že je to jej otec a že to nie je nič nezvyčajné. Hnevá sa so ženou a preto si priviedol dcéru – jeho pokladík.

„Jasné. Bolo mi cťou. Máte nádhernú dcéru. Celá po ockovi.“

Henrymu skĺzol pot po chrbte. Odchytil Elizu k vešiaku s kabátom. Obliekol ho na ňu, vzal jej kabelku a z vrecka vyberal kľúče od auta. Strčil ju doň, pripútal ju pásom, ako keby to nedokázala sama. Naštartovali a zapol rádio. Nastavil najvyššiu hlasitosť, aká sa len dala. Eliza to pomaly stíšila, pozrela na neho udiveným pohľadom.

„Môžeš mi povedať, čo ti je?“

„Môžeš mi povedať, prečo musíš všetko tak do...?“

Zastali na červenu. Eliza sa odpútala a otvorila dvere. Chytil jej ruku, načiahol sa a dvere zavrel.

„Zbláznila si sa?“

„Vyzerám tak?“

Na semafore sa objavila zelená, Henry zaradil jednotku a pohli sa ďalej. Neprehovorili ani slovo. Obaja boli tvrdohlaví. Henry nastúpil do výťahu, držal jej dvere. Ona sa otočila a rozhodla sa ísť na štvrté poschodie pešo. Keď dorazila pred dvere, zistila, že ten idiot má jej kabelku a ona nemá kľúče. Zazvonila. Stála pred dverami ako pes, ktorý prosí. Otvoril.

„Môžeš mi povedať čo sa stalo?“ vyzúvala si vysoké čizmy. Hodila ich do skrine a prešla do spálne.

„To bola jeho milenka, ty krava.“

Eliza sa zavrela do spálne. Hodila mu vankúš a deku cez polootvorené dvere a nohou do nich kopla. Zavreli sa. Prezliekla sa do pyžama, zhasla svetlo a zaspala.

Party pokračovala ďalej aj po Henryho a Elizinom rýchlom odchode. Poháriky štrngali, dohadovali sa nové obchody a vôbec to nevyzeralo na koniec. Sainna sa pozrela na hodinky. Bolo už po tretej a ona už dve hodiny utešovala svojho milenca, že vôbec nevyzerá tak staro. Vybrala mu z vrecka zvoniaci telefón a podala mu ho do ruky.

Michaela Posypanková, II.B

Anjel a diabol

Stál tam a trpezlivo čakal na znamenie. Opieral sa o múr, schovaný pred zvedavým zrakom okoloidúcich. Očami preskakoval z osoby na osobu a čítal ich myšlienky, obavy, smútok i radosť, hľadal slabé miesto každého jednotlivca. Stále, keď ho našiel, uškrnul sa. Začínal sa nudiť, pozrel sa smerom k tmavej oblohe a zavrčal. Nič sa nedialo, len vyplašil niekoľko mačiek, opäť sa vrátil k svojej zábavke a čítal z ľudí ako z otvorenej knihy. Odrazu čosi zaujalo jeho pozornosť: uprostred tmavej uličky sa prechádzalo mladé dievča. Podvečer bolo chladno, no napriek tomu malo oblečené len ľahké biele šaty. Blond'avé vlasy jej neprirodzene viali a krútili sa okolo detskej tváričky. Usmial sa. "Ó, áno, čo iné som mohol čakať, ozaj si taký blbý, aby si ju sem poslal takto?" Pozrel sa na oblohu, čakal, že ho za tie slová potrestá alebo aspoň napomenie, on však akoby ho nepočul.

Dievča ho zbadalo oveľa skôr ako on ju. So záujmom si ho prezerala. „Myslela som si, že bude iný, taký troška viac strašidelný pre smrteľníkov,“ povzdychla si. „Nečakala som ho ako pekného mladého muža.“ Sebavedome vykročila k múru, pri ktorom stál on.

Teraz si už bol istý, že našiel, čo hľadal. Podišla k nemu celkom blízko a pozrela sa mu do očí.

„Konečne sa stretávame, Haniel, veľmi ma teší,“ zasyčal.

Usmiala sa, no potom zvažovala. „Načo si ma volal? Čo potrebuješ?“

„Chcem ti niekoho predstaviť, budeš nadšená mojím výberom.“

„Skutočne?“ celkom ju zaujali jeho slová.

Zachechtal sa a ponúkol jej rameno. Zdráhavo ho prijala a nechala sa viesť.

Zakrátko vošli k domu. Diabol sa k nej obrátil a otvoril dvere. Vošla dnu a on kráčal tesne za ňou.

Do nosa jej udrel zápach potkanov, hniúcich zvyškov jedla a smrti. Vošla do dverí, za ktorými cítila prítomnosť ľudskej bytosti. Na posteli uvidela starca, celé telo mu zožierala krutá choroba, pokožku mal zvráskavenú a dlhé nechty zožltnuté. Keď vošli, zodvihol hlavu a nevidomými očami pátral po príšelcoch.

„Kto tam je?“ Zachrapčal a zovrel palicu, ktorá bola opretá o jeho posteľ.

„To som ja, pamätáš sa? Sľúbil som, že prídem,“ zasipel diabol. Starec sa obrátil za hlasom a ešte pevnejšie zovrel palicu.

„Nie, chod' preč!“ zaplakal.

„Ale, ale, toto sa robí? Dal si mi sľub, upísal si sa mi. Teraz som tu v tvojej poslednej hodine a čakám, až príde Azrael a ukončí tvoje trápenie. Potom mu ukážem našu dohodu a vezmem si ťa!“

„Nie!“ z posledných síl sa starec chcel zahnať palicou, ale tá mu vypadla zo zoslabnutých rúk.

Haniel zavrela oči.

„Prestaň ho trápiť! To si ma sem volal iba preto, aby si mu ukázal svoju krutosť?“

„Nie, chcem ti ukázať svoju láskavosť,“ povedal pobavene.

„Tento muž sa mi upísal, pretože bol vášnivý kartár a aby sa svojej posadnutej mohol venovať, potreboval peniaze a z pekla šťastie,“ zachechtal sa, keď videl starcov utrápený výraz.

„Sám ma zavolať, a ja som prišiel a za svoje služby žiadal jeho dušu. Teraz zomiera a musí splatiť svoj dlh.“

Chvíľu bolo ticho.

„Ale aby si videla, aký som dobrý, dovoľm mu zahrať si jeho poslednú hru a ak ju vyhrá, vykúpi sa!“

Haniel sa vyhladili vrásky na čele.

„Dobre, ale dohliadnem na to, aby si nepodvádzal.“

„Nebudeš mať čas, moja milá. Ty hráš s nami, mariáš hrajú traja.“

Luskol prstami a zrazu všetci sedeli za stolom, no to nebolo jediné prekvapenie. Starec začal mladnúť, zvráskavená tvár sa zmenila na hladkú, do očí sa mu vrátil lesk, vlasy mu stmavli a zhustli. S úžasom si šúchal oči, opäť videl, sledoval, ako mu mladnú ruky a konečne sa po dlhých rokoch zhlboka nadýchol bez ťažkostí. Diabol ho pobavene sledoval.

Zrazu sa pred nimi objavili karty, „starec“ po nich hneď siahol, znova sa uňho prebudila jeho vášeň. Diabol sa uškrnul:

„Ja budem vyberať tromf, človek, rozdávaj!“

Človek ho bez slova poslúchol. Dal mu sedem kariet, sebe a Haniel dal po päť.

Diabol sa zadíval na karty a víťazoslávne sa usmial. Odložil si tromf.

„Takže uzavrieme stávky. Ja stavím dvanásť duší.“

Haniel prikývla, že práma, ale človek sa zamračil.

„Počkaj chvíľu, na čo bude mne dvanásť duší?“

„Môžeš ich vymeniť s anjelom smrti, s Azraelom, keď si príde po teba. Vlastne prežiješ dvanásť životov,“ poučil ho diabol.

„Čo staviaš ty, Boží posol?“ posmešne sa opýtal diabol.

„Kľúče od nebeskej brány.“

„A tvoja stávka, človek?“

„Polovica mojej duše.“

„Dobre, môžeme hrať,“ zarehotal sa.

Hrali bez slova. Pomaly sa blížila finálna hra.

„Posledné tri karty vezmem červenou sedmičkou!“ zahlásil odrazu diabol.

„Stávky sa zdvojnásobujú!“ ozval sa človek nešťastne.

Diabol pridal ďalších dvanásť duší, Haniel smutne prihodila ďalší kľúč od iných dverí a človek pridal aj druhú polovicu duše. Veril, že vyhrá.

Diabol vyhodil dve karty a hra sa začala, no netrvala dlho. Po chvíli mal každý na ruke poslednú kartu. Všetci hodili karty na stôl, človek si zložil hlavu do dlaní. Vyhral diabol. V miestnosti sa ozýval smiech, strašidelný, šialený smiech.

Zrazu nastalo ticho.

„Začalo ma to baviť, zahrajme si ešte raz, ja stavím anjelské kľúče a tvoju dušu,“ pozrel sa na človeka.

„Nemám už čo stavať.“

„Stav duše svojich detí, ak vyhraš, necháš si aj svoju dušu.“

Človek ani dlho nerozmýšľal.

„Áno, stavím!“

Haniel si zakryla ústa.

Diabol rozdal karty, no počas rozdávania sa v človeku ozvalo svedomie.

„Nemôžem to urobiť, sú to moje deti, a tá hra za to nestojí, ja som prehral aj svoju dušu, je to môj omyl,“ pomyslel si.

Zložil karty, diabol sa naňho zvedavo pozrel.

„Stalo sa niečo?“

„Áno, nesúhlasím so stávkou, hra skončila!“

Diabla až zdvihlo zo stoličky. Pobúrene sa naňho vyrútil:

„Bláznivý smrteľník, ako sa opovažuješ? Dal som ti druhú šancu, ktorú dám len vyvoleným, a ty ju takto zahodíš?“

Človek sa mu pozrel do očí.

„Už som sa rozhodol. Neobetujem duše svojich detí!“

„Mám tvoju dušu a v pekle budeš prežívať neskutočné muky až do súdneho dňa!“

Človek pokrútil hlavou.

Diabol vyskočil od stola a zavrčal ako besný pes. Miestnosť zmizla a oni sa ocitli opäť v chatrnom príbytku. Muž opäť zostarol, z posledných síl sa pomodlil a čakal, až si jeho dušu vezme diabol.

Začul šum krídel anjela smrti a zacíti, ako ho berie do náručia. Necítil už bolesť svojho ľudského tela. Pozrel sa naňho.

„Kde je diabol?“

Azrael sa usmial.

„Neboj sa, už si po teba nepríde. Zachránil si duše svojich najbližších a to ťa vykúpilo.“

Starec sa usmial a zavrel oči.

Opäť stál v uličke a skrýval sa. Podišla k nemu.

„Toto si nečakal,“ usmiala sa.

„Nie,“ povzdychol si. „Myslel som si, že je zlý.“

Haniel sa zasmiala zvonivým smiechom a zaštrngala kľúčmi.

„Nikto nie je úplne zlý, ani ty,“

„Tak to sa teda mylíš, vo mne nie je nič dobré, ja som predsa diabol.“

Zmenil sa na čierneho psa a odbehol preč.

„Hovor si, čo chceš, je v tebe aj niečo dobré, len to musíme nájsť. Toto nebolo naše posledné stretnutie.“

Opäť sa zvonivo rozosmiala a ľahkým krokom sa vybrala hlbšie do mesta, až kým nezmizla v opare.

Silvia Venglarčíková, II.A

Bez vytočenia čísla

„Moje meno je Liachži,“ povedal do mobilu značky Nokia.
 „Liachži?“ čudoval sa tenký mužský hlas na druhom konci linky. „Čo je to za meno?“
 „To je moje meno.“
 „Kto vám ho dal?“
 „Neviem, ale musel to byť pimprlák.“
 „Pimprlák?“
 „Pimprlák,“ pritakal Liachži.
 Tenký mužský hlas sa chvíľu neozýval. „A vaše priezvisko?“
 „Nepoznám.“
 „Nepoznáte?“ čudoval sa hlások.
 „Nie. Nik mi ho nepovedal.“
 „Ale vy musíte poznať svoje priezvisko,“ zapišťal hlas.
 „Prečo?“ opýtal sa Liachži.
 „No...ja neviem. Každý pozná svoje priezvisko.“
 „Ale ja to svoje nepoznám.“
 „Ste blázon?!“
 „Pane, prečo sa rozčulujete? Snažím sa vám normálne vysvetliť, že som svoje priezvisko nikdy nepočul. Neviem, čo je na tom zle. Buďte, prosím, taký láskavý a nekričte na mňa.“
 „Fajn,“ vzdychnutie. „Takže chcete dve extra veľké so syrom, šunkou, kukuricou, šampiňónmi a...“
 „Šampiňóny nie,“ protestoval Liachži.
 „Tak bez šampiňónov.“
 „Presne. Neznášam šampiňóny.“
 „Syr, šunka, kukurica, vajcia. Sedí?“
 „Áno, ale hlavne žiadne šampiňóny.“
 „Samozrejme. Teraz mi nadiktujte adresu, prosím.“
 „Ja oslavujem.“
 „Čože?“ nechápal tenký mužský hlas.
 „Oslavujem.“
 „To je skvelé, pane, ale teraz potrebujem tú adresu.“
 „Chcete vedieť, čo oslavujem?“
 „Najprv adresu, prosím.“
 „Zabil sa.“
 „Hm...pane?“
 „Konečne sa zabil.“
 „Kto?“ spýtal sa hlások.
 Liachži sa usmial. „Môj spolubývajúci.“
 Tenký hlas sa neozýval. V telefóne bolo počuť iba slabé dýchanie.
 „Každý deň odchádzal na pole,“ hovoril Liachži. „Pištoľ mu poslal kamarát. Liezol cez okno a po odkvape. A vždycky šiel na pole. Dva roky. Každú noc.“
 Hlas stále čušal.
 „Bánil o tom, že sa zabije. Ale nikdy nenašiel odvahu. Furt sa vracal. Každý večer som si predstavoval, že v izbe ostanem sám. Ale on sa furt vrátil. Zaliezol pod perinu a pištoľ skryl do návláčiek... Ste ešte tam?“
 „Áno,“ preľakol sa tenký hlas. „Áno, som tu.“
 „Dobre,“ Liachži sa zazubil. „A včera konečne. Konečne. Počul som výstrel a už sa v okne nezjavil. Ráno mi povedali, že našli jeho mŕtvolu. Všetci sú z toho smutní, iba ja nie.“

„Čo vám na ňom vadilo?“
„Bol to cvok. V noci chrápal.“
„Odkiaľ to vlastne voláte?“
„Z mobilu.“
Ticho trvalo sedemnášť sekúnd.
„Ste ešte tam?“ spýtal sa Liachži.
„Áno... Áno, som.“
„Máte veľmi tenký hlas. Ste chorý?“
„Nie.“
„Máte niečo s hlasivkami?“
„Nie.“
„Koľko máte rokov.“
„Dvadsaťdva... Môžete mi dať tú adresu?“
„Áno.“
Ticho trvalo pätnásť sekúnd.
„Haló?“ ozval sa tenký hlas.
„Áno?“
„Tú adresu, prosím.“
„Blázinec.“
„Prosím?“
„Prineste ich do blázinca. Povedzte, že hľadáte Liachžiho. To je moje meno.“

Lukáš Mano, VII.M

Deň Zeme

"Až umrie posledný strom, posledná rieka bude otrávená a posledná ryba bude chytená, vtedy si uvedomíme, že peniaze sa jesť nedajú."

V tejto atmosfére sa uskutočnila na našej škole dňa 22. apríla 2010 akcia "Deň Zeme", ktorej cieľom bolo priblížiť žiakom environmentálne problémy našej planéty Zem.

Akcie, ktorú pre nich pripravili starší spolužiaci zo 7. J pod vedením Mgr. Doliňákovej, Mgr. Lešovej a PaedDr. Tkáčovej, sa zúčastnili žiaci osemročného gymnázia ročníkov sekunda, tercia a kvarta. Na stanovištiach žiaci získavali nové poznatky o planéte, o jej problémoch, poznávali chránené druhy živočíchov a rastlín, separovali odpad, tvorili enviroplagáty a enviropríbehy, riešili hádanky a indície a vysadili zeleň.

Na záver boli všetci odmenení sladkou odmenou.

Mgr.M. Doliňáková

Deň Zeme

V tento Deň Zeme,
len dobrí byť chceme!
Keď znečistia náš krásny les,
lesníci zas majú stres.

Odpadky z ulice
hodíme do krabice.
Recyklovať nevieme,
do notebooku pozrieme.

Po uliciach šantia deti,
všade sú len samé smeti.
Človek autom stále chodí,
vzduchu týmto iba škodí.
A bez mojej kamery
nikto mi nič neverí.

Mrak nám dáva veľa vody,
kvetom nový život zrodí.
No kto má zlú odrodu,
pôjde do obchodu.
Keď v tejto krajine žiť chcem,
budem chrániť celú Zem!

Kolektív IV.J

I GePeHaBoj

Dňa 24. 2. 2010 sa naši študenti zúčastnili súťaže I GePeHaBoj, ktorá sa konala na GPH Michalovce. Súťažilo sa v dvoch kategóriách.

Výsledky našich žiakov:

Mladší žiaci - súťažilo osem našich žiakov

Martin Fantazír (IV. V) - 1. miesto

Michal Štefančík (IV. V) - 2. miesto

Andrej Barna (IV. V) - 3. miesto

Starší žiaci - súťažili traja žiaci našej školy

Juraj Major (VII. M) - 1. miesto

Ivan Adámek (VI. V) - 4. miesto

Richard Karpiel (VI. V) - 7. miesto

ZENIT v programovaní

Dňa 3. decembra 2009 sa v Košiciach uskutočnilo krajské kolo XXVI. ročníka súťaže ZENIT v programovaní. Našu školu reprezentoval **Marek Behun** (VIII. M), ktorý sa umiestnil na veľmi peknom **6. mieste**.

Súťaž iBobor

V dňoch 9. až 12. novembra 2009 sa konal tretí ročník súťaže iBobor. Vo štyroch kategóriách (Benjamín, Kadet, Junior a Senior) súťažilo spolu 13492 žiakov z celého Slovenska. Z našej školy sa do súťaže zapojilo 18 žiakov v kategórii Benjamín (žiaci sekundy), 16 žiakov v kategórii Kadet (žiaci tercie a kvarty), 18 žiakov v kategórii Junior (kvinta, sexta, 1. a 2. ročník SŠ) a 12 žiakov v kategórii Senior (septima, oktáva, 3. 4. ročník SŠ).

Najlepšie výsledky dosiahli **Alžbeta Baranová** (3. V), **Andrej Barna** (4. V) a **Denisa Tomková** (6. V), ktorí sa zaradili vo svojej kategórii medzi 50 najlepších z celého Slovenska. **Alžbeta Baranová** obsadila 1. miesto a **Andrej Barna** 2. miesto (obaja kategória Kadet), **Denisa Tomková** sa umiestnila na 9. mieste (kategória Junior).

Mgr. S. Kocúreková

Hviezdoslavov Kubín - okresné kolo

Dňa 25. marca 2010 sa uskutočnilo okresné kolo recitačnej súťaže Hviezdoslavov Kubín. V III. kategórii žiačka Martina Svrčková (4. J) obsadila 2. miesto v prednese poézie..

Dňa 30. marca 2010 sa uskutočnilo okresné kolo recitačnej súťaže Hviezdoslavov Kubín. V IV. kategórii žiačka Lýdia Petrušová (8. M) obsadila 3. miesto v prednese prózy a žiačka Michaela Posypanková (2. B) 2. miesto v prednese poézie.

100. výročie narodenia Margity Figuli

Žiaci VII. J sa dňa 20. 10. 2009 zúčastnili literárno-dokumentárneho programu venovaného výročiu narodenia slovenskej spisovateľky Margity Figuli, ktorý organizovala Knižnica Gorazda Zvonického v Michalovciach. Na realizácii programu sa podieľali aj žiačky VII.J : J. Viňanská, J. Kuchtová a J. Virčíková.

V rámci celoročnej spolupráce s knižnicou kolektív VII. J prispel aj k realizácii ďalších stretnutí s umelcami, napríklad s básnikom a vydavateľom R. Brenkusom, hercom J. Adamovičom atď.

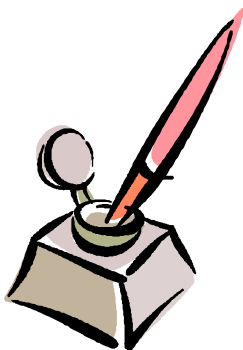
Literárne súťaže

Žiaci našej školy boli úspešní aj v autorských súťažiach:

Ruže mojej duše- próza: Lukáš Mano, VII. M- 1. miesto
poézia: Alena Hvižďáková, IV. A- 3. miesto

Zemplínske pero- próza: Lukáš Mano, VII. M- 1. miesto
poézia: Alena Hvižďáková, IV: A- 1. miesto

V súťaži Stredoškolský časopis žije s nami sa náš Bonzák umiestnil na peknom 4. mieste

PhDr.A. Pirčáková

Rozhovor

s PhDr. Janou Husárovou, ktorá pri príležitosti Dňa učiteľov prijala ocenenie z rúk predsedu Košického samosprávneho kraja

1. Ako dlho učíte? Môžete porovnať prácu na rôznych typoch škôl?

Učiť som začala v roku 1991 po ukončení štúdia na Filozofickej fakulte UPJŠ v Prešove. Mojmým prvým pôsobiskom bola základná škola v Bežovciach, kde som okrem svojich predmetov dejepis a ruský jazyk dokonca prvý rok učila i telesnú výchovu. Tam som učila do roku 1997, keď som začala pôsobiť na tejto škole.

2. Prečo ste si zvolili túto profesiu?

Stále ma zaujímal dejepis, dokonca som chcela študovať archeológiu, ale vtedy neotvárali tento odbor na žiadnej vysokej škole na Slovensku. Preto som sa rozhodla študovať učiteľstvo. Istý predmet som mala dejepis, potrebovala som si vybrať druhý predmet. Rozhodovala som sa medzi slovenským a ruským jazykom. Nakoniec som si zvolila ruský jazyk, čo vôbec neľutujem. Tak som sa stala učiteľkou. Táto profesia v našej rodine vôbec nie je výnimočná. Polovica mojich príbuzných pôsobí alebo pôsobila v školstve.

3. Mali ste už niekedy chvíle, kedy ste chceli skončiť s učením?

Nedá sa povedať, že by som chcela skončiť s učením. Toto povolanie som si vybrala preto, lebo sa mi páči práca s mladými ľuďmi. Niekedy však mám pocit, že ja sa snažím viac ako študenti.

4. Čo si myslíte o žiakoch našej školy?

Žiaci tejto školy sú takí istí, ako na iných školách. Som veľmi rada, že sú alebo boli medzi nimi takí, s ktorými sa veľmi dobre pracovalo. Zapájali sa do rôznych súťaží a olympiád, kde odvedli vynikajúce výsledky na krajskej a celoslovenskej, dokonca i na medzinárodnej úrovni.

5. Zmenili by ste niečo na postavení učiteľa našej spoločnosti?

Učiteľské povolanie malo v minulosti iné dimenzie. Dnešná spoločnosť postavenie učiteľa zmenila – aj materiálne, aj duchovne. Mnohé veci je potrebné v školstve upraviť. Vzťahy medzi žiakmi, rodičmi a učiteľmi, finančné ohodnotenie učiteľa, materiálne vybavenie škôl.

6. Čo by ste odkázali našim čitateľom?

Aby stále ostali človekom s veľkým „Č“. Všetko naše snaženie v živote má zmysel iba vtedy, keď ním sledujeme vyššie ciele, najmä keď je naplnené láskou k človeku. Ani v najzložitejších situáciách si nepripúšťajme myšlienku, že šťastie nás obchádza a že žijeme zbytočne. Zachovajme si pevnú vieru, že každý človek má osobné poslanie, pre ktoré sa narodil, pre ktoré žije, a ktoré by mal do konca svojho života splniť.

Simona Michalivová, VII.J

Ste dost' usilovní v škole ?

1. Do školy meškáš 10 minút a vieš, že keď prídeš, tvoja učiteľka bude na teba nahnevaná. Čo urobíš ?

- a, Pôjdeš domov
- b, Celou cestou budeš utekať a ospravedlníš sa učiteľke
- c, Neriešiš to, nevádí, že meškáš

2. Máš si vybrať medzi nemčinou a francúzštinou, ako sa rozhodneš ?

- a, Vyberieš si jazyk, o ktorom si myslíš, že ti bude najužitočnejší v budúcnosti
- b, Vyberieš si najľahší jazyk
- c, Vyberieš si predmet, ktorý učí najkrajšia učiteľka

3. Máš príliš veľa domácich úloh a nestíhaš ich urobiť všetky. Čo urobíš ?

- a, Vzdáš to a vyhodíš učebnice z okna
- b, Naučíš sa predmety, ktoré ťa bavia, a vykašleš sa na ostatné
- c, Snažíš sa, ako najlepšie vieš, a požiadaš učiteľa o pomoc

4. Kde zvyčajne sedíš na hodinách ?

- a, Hocikde, odkiaľ vidíš najlepšie na tabuľu
- b, Na konci triedy, kde ťa učitelia nevidia rozprávať sa
- c, Pri svojom najlepšom priateľovi

5. Čo ťa najviac baví na škole?

- a, Zvonenie na konci poslednej hodiny
- b, Vídanie priateľov
- c, Dve alebo tri naozaj zaujímavé hodiny

6. Koľko z toho ,čo sa učíš v škole, ti bude potrebné v budúcnosti?

- a, Väčšina z toho. Veľmi dobre ťa to pripraví na dospelosť
- b, Nič z toho, nemá to absolútne nič spoločné so skutočným životom
- c, Trošku z toho pomôže, ostatné je odpad

Riešenie na strane 27

Vtipy

Pýta sa opitý robotník v krčme druhého:

- Nevieš koľko je hodín ?
- Viem.
- Dáki.

Chlap vraví v krčme:

- Včera idem domov, pozerám a vonku moja stará. Vypúlené oči, smrdí, vrieska na mňa...
- Pozriem sa bližšie a to TRAKTOR.

Nemám rád ľudí, ktorí berú drogy. Najmä colníkov.

Dedko sa pozerá z balkóna a krúti hlavou:

- Tí študenti sú dnes takí chudobní, že piati fajčia jednu fajku a ešte sa tomu aj smejú.

V novinách je inzerát:

Vymením ojazdeného Pioniera za neojazdenú pionierku.

Predám oči.

zn.: Mám dve.

Kto je to generál Failure a prečo číta môj drive A: ?

Dvaja policajti robia zápisnicu po vražde:

- S akým I sa píše KINO?
- Neviem. Tak ho odtiahnime pred TESCO.

Telefonuje Angličan s obyvateľom Moskvy.

Angličan: - Že vraj je u vás -60 stupňov.

Rus: - Ale kde, u nás je -30.

Angličan: - Ale na CNN hlásili -60!

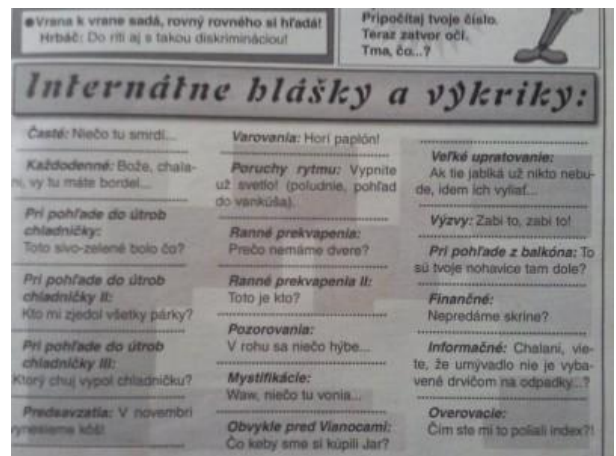
Rus: - Ahaaa, tak to mysleli asi vonku.

Dvaja malí rómovia nájdu samopal. Jeden z nich hovorí:

- Dik more, to je saxofón! Ja budem fúkať a ty stláčaj!

Prečo je vojna so Somálčanmi nebezpečná?

Lebo za každým zrnkom piesku môže číhať nepriateľ.

Výroky žiacov a učiteľov

K O Ž A Z: „Maťo, čo si pil?“
Spokojným hlasom odpovedá: „Triii vodky a štyyyri vodky...“

„Žiaci počuli ste to? Včera v správach hovorili, že na Slovensko príde nová automobilka. Z Číny! Ako sa to len volala? Džej... Dží... no... J&T!“

Žiaci pred školským výletom zostavujú abecedný zoznam žiakov:
„Kto ide po Jane?“
„Polícia!“

Učiteľka: „Kto ide maturovať z geografie?“
Žiak sa prihlási.
Učiteľka: „Ježiši!!! Kohút!!! Aj ty?!”

Na hodine NOS:
Učiteľka: „Sokrates vychádzal z Platóna.“
Žiak: „Ne z mamky?“

Učiteľka: „Uved' príklad na hubku.“
(Správne – venušin kôš)
Žiak: „Hubka obyčajná?“

Žiak: „Tá písomka z biológie, to bude aj z biológie?“

Žiak 1: „A to kedy ideme na Duklu?“
Žiak 2: „Čo? My ideme na hokej?“

Výsledok testu zo strany 25

6-9

To fakt tak nemá rád školu? Musí byť niečo, čo ťa tam zaujíma. Porozmyšľaj o zmene svojho postoja. Škola môže byť lepšia ,ak sa pokúsiš užiť si ju.

10-14

Máš dobrý postoj ku škole, ale môžeš urobiť aj viac.

15-18

Blahoželáme! Užíváš si školu a snažíš sa byť vždy aktívny na hodinách. Nemrháš ani chvíľu času ,čo si v škole. Dotiahneš to ďaleko.

1	a1	b3	c2
2	a3	b2	c1
3	a1	b2	c3
4	a3	b1	c2
5	a1	b2	c3
6	a3	b1	c2

Kupón zákaz skúšania

Predmet:.....Dátum:.....Podpis:.....

Pečiatka školy:.....

Kupón zákaz skúšania

Pravidlá použitia kupónu zákaz skúšania:

1. Žiak môže použiť iba jeden kupón počas jedného vydania Bonzáka.
2. Nový kupón získava platnosť každým vydaním nového čísla Bonzáka.
3. Ak je školský časopis vydaný koncom roka, kupón platí aj na začiatku nového školského roka.
4. Žiak má právo použiť kupón pred odpoveďou a neohlásenou písomkou. Na vopred ohlásené písomky kupón neplatí!
5. Profesor **je povinný s úsmevom** na tvári prijať tento kupón